

индуктивни метод као и различите технике (помоћна средства) за проучавање државних појава и институција.

Уставно право као и све друге друштвене науке дијалектичко-материјалистичке оријентације служи се и општим, дијалектичко-материјалистичким методом. Применом овог дијалектичког метода у науци уставног права се постиже да се уставне институције посматрају у свим димензијама, историјској, али и у садашњости и перспективи. Тако се добија објективан суд о њима, а избегавају „вечите истине“ које по правилу дају лажну слику или се претварају у догме јер су статичке, ограничене, фиксиране само на дати, конкретни државни (уставни) систем. За уставно право је важно, како каже Ратко Марковић, и коришћење позитивног метода којим се постиже да се посматране појаве објашњавају онакве какве су и зашто су такве, и то без поређења са утврђеним моделом, идеално конструисаним.

II. ПОЛОЖАЈ И ЗНАЧАЈ УСТАВНОГ ПРАВА КАО ПРАВНЕ НАУКЕ И ГРАНЕ ПРАВНОГ СИСТЕМА

С обзиром да се уставно право разликује као правна наука и као грана права, део позитивног права, може уопштено да се говори о његовом месту и значају и у правном поретку и у систему научних сазнања и односу према другим наукама, пре свега правним дисциплинама.

1. МЕСТО УСТАВНОГ ПРАВА КАО ГРАНЕ ПОЗИТИВНОГ ПРАВА

Због значаја предмета који регулише, а то су најважнији политички односи у сваком друштву (држави), уставно право заузима централно и најважније место у правном систему сваке земље. Норме уставног права су највише, стоје на врху хијерархије свих осталих правних норми, теко да те друге ниже правне норме морају да буду потчињене и у сагласности са овим уставним нормама. На тај начин уставно право представља основ за регулисање свих других друштвених односа па је тако темељ целокупног правног система једне земље. У ствари, уставно право се показује и појављује као фундаментална грана унутрашњег јавног права. Оно је то због тога што регулише основне друштвене односе у свакој земљи, али и што представља основ за регулисање и других односа сличних нормама других грана права. У првом случају се ради о односима који се искључиво и детаљно регулишу само уставним нормама док се у другом случају ради о односима који се само